KENAN OLABİLMEK

Yazan: Hasan Öztürk - 11 Mayıs 2009

25 Nisan Cumartesi gecesi gelen bir mesaj; Sinan Gürel'in annesinin vefatını bildiriyordu. Bu sefer salânın kimin için okunduğunu biliyordum. Hanife halamızı kaybetmiştik. Soyal ve Gürel ailelerinin acısını ve yüreklerine düşen ateşi düşündüm birden bire….

Evlatları; Kenan, Sinan ve Süleyman benim için dost olmak şöyle dursun, kardeşim gibilerdir.

Hemen Ali Rıza Günaydın ve Aydın ağabey ile birlikte cenaze evine gittik. Yakınlarına başsağlığı diledik.

Gözlerim Kenan'ı aradı.Kardeşleri; "Birazdan gelir" dediler.

Taşova'nın vefalı insanları, mahşeri bir kalabalıkla kıldıkları cenaze namazıyla helalleşip uğurladılar Hanife halamızı…

Cenaze namazında safta durmakta zorlanan Kenan kardeşimin gözyaşları her şeyi anlatmaya yetiyordu…

Anne acısı gurbet kuşu Kenan'ı adeta yıkmıştı. Benim babam hayatta değil. Anam yaşıyor. Bir an kendimi Kenan'ın yerine kaydım. "Böyle bir acıya ben nasıl dayanabilirim?" diye içimden geçirdim. "Hayır, hayır. Düşünmek bile istemiyorum." Dedim, kendi kendime…

Erkek çocukları analarına çok düşkün olurlar. Babada ulaşmada hep aracı rolünü oynayan fedakâr ve çilekeş anaların hakkı elbette zor ödenir. Kenan'da helallik almak ve vedalaşmak için gelmişti Almanya'dan…

Onu sakinleştirmek için sıkı sıkı sarılarak; "Allah sabır versin. Mekânı cennet olsun" dedim. Kenan, gözleri dolu, ağlamaklı bir şekilde: "Sağ ol hocam" diyordu…

Böyle bir acının resmini çizebilmek elbette mümkün değil. Böyle acıyı ancak tadanlar ve yaşayanlar bilir.

26 Nisan Pazar. Yine sela veriliyor. Gara Urfan diye bilinen İrfan Yüksel ağabeyimiz bu kez ayrılmıştı aramızdan.

Esprili, hayat dolu ve sevilen insan Gara Urfan ağabeyimiz de Hakkın rahmetine kavuşmuştu. Onu da son yolculuğunda yalnız bırakmamıştı vefalı dostları…

Hanife Gürel halamıza ve Gara Urfan ağabeyimize Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Yorum Ekle